

Begejstring over Mahler

Berlingske Tidene, Copenhagen

Jens Brincker

07-03-1981

Radiosymfoniork., dir.: Yuri Ahronovitch. Radiohusets koncertsal.

Et talstærkt publikum kappedes med Radioorkestrets musikere om at hylde dirigenten Yuri Ahronovitch efter opførelsen af Mahlers 6. symfoni ved torsdagskoncerten. Flot blev der spillet, medrivende klang det, og Ahronovitch disponerede det halvanden time lange værk, så publikum blev holdt i ånde.

Selve dispositionen af symfonen var ikke det mindst interessante. For en gangs skyld spillede man den langsomme andantesats som anden sats og scherzoen som tredje.

Sådan opførte Mahler selv symfonien, og sådan har han også komponeret den, hvad hans hustrus erindringer viser. Men eftertiden har byttet om på de to midtersatser, så man normalt nu hører scherzoen som anden sats. Koncertsalens program fandt ikke anledning til at forklare denne ombytning. Men den er nu vigtigere end som så.

Ved at anbringe hvile-punktet efter første sats og koble scherzo og finale sammen får Mahlers "Tragiske symfoni" nemlig same forløb som Beethovens »Skæbnesympfoni«.

Og i Yuri Ahronovitch' udførelse mærkedes dette på finalen, der blev mere triumferende og magtfuldkommen end egentlig tragisk. Tempoet var til den atletiske side, og temaerne blev markeret skarpt bade i klang og rytme. For mig at høre ofrede Ahronovitch her en dimension af tvivl og håbløshed på effektivitetens alter. Og det var symptomatisk, at de toammerslag (»skæbnens slag«) blev udført med en trækasse, der dumpt forstærkede stortrommen, i stedet for med hammer og ambolt, der sender en kaskade af disharmoniske overtoner ud over orkestret. Disharmonien, der var en del af Mahlers væsen, manglede i al den stormende begelstrin.